

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 235.513 van 15 juli 2016
in de zaak A. 219.696/X-16.677**

In zake: Eric NEYRINCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Geert Van Grieken
kantoor houdend te 2970 s' Gravenwezel
Wijnegemsteenweg 83-85
bij wie woonplaats wordt gekozen
en
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Vande Castele
kantoor houdend te 2900 Schoten
Klamperdreef 7

tegen:

de GEMEENTE KNOKE-HEIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lies Du Gardein
kantoor houdend te 8020 Oostkamp
Hertsbergsestraat 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen:

1. de NV MJR
2. Philippe VERLINDEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sven Vernaillen en Joris Geens
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 juli 2016, strekt tot de schorsing
bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing

van de burgemeester van de gemeente Knokke-Heist van 1 juli 2016 waarbij toelating wordt verleend “om op 15-17/07/2016 de Scapa Sports Beach Polo te organiseren op strand t.h.v. de Meerlaan met inbegrip van het speelveld en een feesttent”.

Verzoeker vordert tevens dat de Raad van State aan de verwerende partij zou bevelen om het speelveld en de feesttent voor het evenement ‘Scapa Sports Beach Polo’ geheel te verwijderen van het strand binnen 24 uur na de kennisgeving van het arrest houdende schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dit onder verbeurte van een eenmalige dwangsom van 25.000 euro.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

Met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift hebben de nv MJR en Philippe Verlinden gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 juli 2016, om 10 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Vande Castele, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Lies Du Gardein, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Katrien Daems, loco advocaat Joris Geens, en advocaat Sven Vernaillen, die verschijnen voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een dagvaarding van 22 juni 2016 vordert verzoekers raadsman voor de kortgedingrechter te Brugge om de gemeente Knokke-Heist “te veroordelen [...] tot het naleven van alle reglementaire en wettelijke bepalingen betreffende het haar in concessie gegeven openbaar domein, meer in het bijzonder doch niet limitatief de bepalingen van het provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan ‘Strand en dijk Knokke-Heist’, goedgekeurd bij Ministerieel besluit van 29 augustus 2013 (BS 17 september 2013), en dit op straffe van een dwangsom van 5000 EUR per inbreuk en per dag na betekening van de tussen te komen beschikking.”

Deze zaak zal worden behandeld op de terechtzitting van 22 juli 2016.

3.2. In een e-mail van 11 juli 2016 schrijft verzoekers raadsman aan de gemeente:

“Ik kom terug op de zaak in rand.

Gelieve in bijlage 2 foto’s terug te vinden van de opbouw van de tent die wellicht voor het SCAPA BEACH POLO evenement van 15 tot 17 juli opgericht wordt.

De eerste foto werd vrijdag, 8 juli 2016 getrokken, de tweede dateert van deze ochtend. Mag ik vriendelijk vragen om mij een kopij van de vergunning te bezorgen.”

3.3. Dezelfde dag ontvangt verzoekers raadsman per e-mail de volgende beslissing van 1 juli 2016 van de burgemeester van de gemeente Knokke-Heist:

“‘Vrijetijd – Openluchtevenementen – Inname strand t.h.v. Meerlaan voor Scapa Sports Beach Polo’

De burgemeester,

Gelet op de Nieuwe Gemeentewet, in het bijzonder op de artikelen 133 en 135;

Gelet op de politieverordening op openbare en publicitaire activiteiten van 25 juni 2009;

Gelet op de aanvraag van [P.V.], van 4/04/2016 om op 15-17/07/2016 de Scapa Sports Beach Polo te organiseren op strand t.h.v. de Meerlaan met inbegrip van het speelveld en een feesttent

Overwegende dat voor alle openbare en publicitaire activiteiten die tijdelijk gebruik maken van het openbaar domein van de overheid op het grondgebied van de gemeente Knokke-Heist een vergunning dient te worden aangevraagd;

Gelet op het gunstig advies van de dienst Vrijetijd Openluchtanimatie voor de organisatie van dit evenement ;

BESLUIT :

Artikel 1

De Burgemeester verleent toelating aan [P.V.] om op 15-17/07/2016 de Scapa Sports Beach Polo te organiseren op strand t.h.v. de Meerlaan met inbegrip van het speelveld en een feesttent

Artikel 2

Dat besluit wordt overgemaakt aan :

- De aanvrager
- Dienst Politie.”

IV. Tussenkomst

4. De bestreden toelating is verleend aan Philippe Verlinden, die verklaart op te treden als aangestelde van de nv MJR. Beiden hebben belang bij de uitkomst van de vordering, zodat er grond is hun verzoek in te willigen.

V. Intrekking

5. Op de terechtzitting legt de verwerende partij een afschrift neer van het besluit van de burgemeester van de verwerende partij van 14 juli 2016, waarbij het thans bestreden besluit wordt ingetrokken.

6. Hieruit volgt dat de initiële vordering zonder voorwerp is.

VI. Uitbreiding of substitutie van het voorwerp

7. Ter terechtzitting merkt de raadsman van verzoeker op dat de beslissing weliswaar is ingetrokken, maar dat er geen enkel signaal is dat laat veronderstellen dat de organisator gevraagd wordt zijn evenement stop te zetten en de tenten af te breken. Verzoeker veronderstelt dat een nieuwe beslissing in voorbereiding is en dat ondertussen een mondelinge toelating is gegeven voor de organisatie van de strandactiviteiten.

Verzoeker oppert dat de vordering zou worden uitgebreid tot deze toelating.

8. De Raad van State hoeft in de huidige stand van de procedure evenwel niet te onderzoeken of de vraag tot uitbreiding – in voorkomend geval op te vatten als een vraag tot substitutie van het materiële voorwerp van de vordering – ontvankelijk is.

Een onderzoek van en een uitspraak over die vordering zou alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

9. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

10. Verzoeker betoogt dat zijn vordering “spoedeisend” is. Hij merkt op dat de “bewoners van de huizen in de omgeving van de Meerlaan” regelmatig worden geconfronteerd met “evenementen die het normaal genot op het strand verhinderen” – thans het Scapa-evenement – en dat dergelijke evenementen zijn afgelopen alvorens een normale annulatieprocedure is doorlopen. Het beroep op de spoedeisendheid weigeren betekent volgens verzoeker dat de benadeelde belanghebbende telkens de onwettige evenementen moet ondergaan.

Voorts voert verzoeker aan dat het beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid eveneens verantwoord is. Dienaangaande betoogt hij:

“Met een dagvaarding in (burgerlijk) kortgeding dd. 22 juni 2016 vordert Mter Van Grieken namens E. Neyrinck voormeld om de Gemeente ‘te veroordelen (...) tot het naleven van alle reglementaire en wettelijke bepalingen betreffende het haar in concessie gegeven openbaar domein, meer in het bijzonder doch niet limitatief de bepalingen van het provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan ‘Strand en dijk Knokke-Heist’, goedgekeurd bij Ministerieel besluit van 29 augustus 2013 (BS 17 september 2013), en dit op straffe van een dwangsom van 5000 EUR per inbreuk en per dag na betekening van de tussen te komen beschikking.’ De rechter is de Voorzitter van de Rechtbank van eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, zetelend in kortgeding, Vakantiezitting.

De zitting werd vastgesteld op vrijdag 8 juli 2016. Op verzoek van de Gemeente Knokke-Heist [w]erd de zitting uitgesteld tot de zitting van 22 juli 2016.

Op 1 juli 2016 had de Burgemeester ondertussen de thans betwiste vergunning afgeleverd.

Op 11 juli 2016 werden werken uitgevoerd ter voorbereiding van het Scapa-evenement.

Hiermee geconfronteerd, heeft verweerders raadsman aan verzoekers raadsman de Scapa-toelating meegedeeld op 11 juli 2016. [...]

Door heden huidig verzoekschrift in te dienen verantwoordt verzoeker dus het beroep op de UDN.

Vermits de bestreden beslissing geldt voor een evenement, ingericht op 15-16-17 juli 2016, is het beroep op de UDN des te meer verantwoord.

Tenslotte kan een gewoon administratief [...] kortgeding, afgehandeld binnen een ordetermijn van 45 dagen of 2 maanden in casu weinig soelaas brengen, omdat ingevolge de afloop van het evenement het belang tot de schorsing op dat ogenblik niet meer vaststaat.”

11. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van

de rechtspleging voor de Raad van State, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij en de eventueel tussenkomende partij(en) aanzienlijk in het gedrang.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven, in die zin dat ze slechts mag worden toegelaten in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-2277/1, 13).

12.1. Uit wat voorafgaat volgt aldus dat een verzoekende partij die zich met goed gevolg op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid wil beroepen ertoe gehouden is om in haar verzoekschrift een uiteenzetting op te nemen die betrekking heeft op de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt welke de onherroepelijke schadelijke gevolgen zijn die haar ertoe nopen de behandeling van de zaak bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen. De uiterst dringende noodzakelijkheid van de zaak wordt niet vermoed, ongeacht de aard van de bestreden beslissing en de gevolgen die de tenuitvoerlegging van deze beslissing voor de betrokkene kan hebben.

12.2. De toepassing van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan bovendien enkel worden aanvaard indien de verzoekende partij al het nodige heeft gedaan om de onherroepelijke schadelijke gevolgen waarvan zij gewag maakt, te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. Dit impliceert dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie moet optreden.

12.3. Uit het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat verzoeker niet is opgezet met de organisatie van het evenement en in het bijzonder met de constructies die in het kader van dat evenement op het strand zijn opgetrokken. Er moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid beperkt tot de – terechte – opmerking dat het doorlopen van een gewone schorsings- of annulatieprocedure hem niet zal toelaten een arrest te verkrijgen voordat het evenement is afgelopen. Zoals zo-even uiteengezet volstaat dit echter op zich niet om aan te nemen dat er sprake is van

uiterst dringende noodzakelijkheid. Dat een beslissing slechts een beperkte uitwerking in de tijd heeft, volstaat op zich niet om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Voor het overige maakt verzoeker helemaal geen gewag van enige onherroepelijke schadelijke gevolgen die hem ertoe brengen een beroep te doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De enige concretisering die in zijn uiteenzetting is te lezen – naar de vorm zelfs niet onder de uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid – is de vaststelling dat het evenement “het normaal genot op het strand” verhindert voor de bewoners van de huizen in de omgeving van de Meerlaan. De Raad wil nog aannemen dat verzoeker zo een bewoner is. Verzoeker licht evenwel niet toe welk “normaal genot” hij had gepland in de periode van het evenement (15-17 juli 2016), waarom hij dit “normaal genot” precies op de plaats van het evenement wil en mag opeisen en er elders op het strand niet evenzeer te genieten is en waarom hij onherroepelijke schade zou lijden nu hij dit “normaal genot” van het strand op de bewuste locatie moet derven.

12.4. Daarenboven blijkt dat verzoeker, niettegenstaande hij pas op 11 juli 2016 van de initieel bestreden beslissing in kennis werd gesteld, met zijn vordering voor de civiele rechter aantoonde dat hij reeds op 22 juni 2016 – of zelfs eerder, de tussenkomen partijen verklaren dat het evenement reeds in de loop van de maand april is aangekondigd – feitelijke kennis gehad moet hebben van de organisatie van het evenement. De vraag rijst of het wel strookt met de diligentie die van verzoeker wordt verwacht, dat hij vervolgens de start van werken voor het evenement afwacht om zich dan pas bij het bestuur over de toelating voor het evenement te informeren en om bij de Raad van State zijn vordering in te stellen. Gelet op wat reeds hiervóór is overwogen, behoeft die vraag geen antwoord.

12.5. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

13. Deze vaststelling volstaat om op een eventuele uitbreiding of substitutie van het voorwerp niet in te gaan.

VII. Voorlopige maatregelen

14. Verzoeker laat na om overeenkomstig artikel 8, eerste lid, 5°, van het procedurereglement kortgeding een uiteenzetting te geven van de feiten waarin wordt aangetoond dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om zijn belangen te vrijwaren. Voor zover de uiteenzetting van de spoedeisendheid en de uiterst dringende noodzakelijkheid hiervoor moet doorgaan, overtuigt ze om dezelfde reden niet de vordering in te willigen.

VIII. Kosten

15. De intrekking van het bestreden besluit is volgens zijn considerans ingegeven door de vaststelling dat, gelet op de door verzoeker aangevoerde gebrekkige motivering, “moet worden vastgesteld dat de motivering op deze punten inderdaad ontbreekt”. In die omstandigheden is er reden om de verwerende partij tot de kosten te veroordelen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de nv MJR en van Philippe Verlinden tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 300 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien juli 2016, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Van Haegendoren